

Predmet: Zvornik (Grujić Branko i dr.)

Veće za ratne zločine Okružni sud u Beogradu

Broj predmeta: KV. 5/05

Optužnica: KTRZ br. 17/04 od 12. avgusta 2005.

Glavni pretres: 24.04.2007.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Milenka Lazića

Svedok je mobilisan u rezervni sastav policije 20. 09. 1991. godine. Radio je u policijskoj stanici Zvornik. Sve do početka rata 8.04. 1992. godine kada prelazi u stanicu policije u Tršiću, tamo je radio na dežurstvima na punktovima i drugim poslovima. Tada nije bilo nikakvih borbi ni barikada. Tršić je bilo pretežno srpsko selo, gde su od 1500 stanovnika, 40% bili Muslimani.

Krajem maja i početkom juna 1992. godine komandir stanice milicije u Tršiću Sretko Jović dobio je naredbu da stanicu preseli u Čelopek, jer su u Čelopeku u Domu kulture smešteni Divičani. U Tršiću je radilo dvadesetak policajaca i svi oni su prešli u Čelopek. Oni svi nisu bukvalno napustili Tršić ali su po rasporedu dežurstava odlazili u Čelopek, gde su čuvali stražu ispred Doma kulture. Dežurstva ispred Doma kulture u Čelopeku gde su bili smešteni Divičani su organizovana u tri smene od po osam sati. U jednoj smeni je radilo tri, četiri ili pet stražara, svedok ne može tačno da se seti broja. Svedok kaže da ništa ne zna o tome ko je te ljude tu doveo, zbog čega su tu dovedeni i kada će da budu pušteni- On je sve vreme bio stražar ispred Doma kulture, dok su u Domu bili zatvoreni Divičani. Nije bio u Čelopeku kada su Divičani transportovani. Kaže da je imao slobodan dan i da ne zna na koji način, kojim prevoznim sredstvom i gde su prebačeni. Ne zna da li su otišli na razmenu niti bilo šta vezano za to. Inače, svedok je poznavao dosta zatvorenika pošto je sa nekima radio, igrao fudbal i družio se. Nikada nije ušao u salu Doma kulture gde su oni bili zatvoreni, a viđao ih je samo kada su izlazili u wc ili iz nekih drugih razloga. Svedok je dežurao uglavnom u školi, gde je imao sedište komandir Cvijetko Jović.

Svedok je jedne subote dežurao u školi, a ispred Doma kulture dežurala je druga smena. Tada je dotrčao policajac koji je stražario ispred Doma kulture i rekao mu da dodje do Doma jer je tamo zarobljenike pobio neki čovek. On je tamo došao i tu je na ulaznim vratima zatekao čoveka sa puškom koga je uhvatio za ruku i izveo napolje. Saznao je da se taj čovek zove Repić. Svedok je otišao u obližnju kafanu i telefonom obavestio policijsku stanicu u Zvorniku. Rekli su mu da sačeka i da će neko doći. Ubrzo je došao Repićev brat koji se zove Žuća, stavio Repića u automobil marke Stojadin i odvezao ga. Ubrzo nakon toga došlo je jedno vozilo iz Zvornika kojim su transportovani leševi ljudi koje je Repić ubio.

Svedok ne može da kaže koliko dana posle tog događaja su zatvorenici ostali u Domu kulture. Tvrdi da posle tog događaja, pa sve dok zatvorenici nisu iseljeni u njegovoj smeni niko nije ubijen niti je na bilo koji način maltretiran. Takođe nije čuo ni od stražara iz drugih smena da je

došlo do ubistva ili maltretiranja zatvorenika. Pre nego što je Repić pobio zarobljene ljude ulazna vrata na sali Doma kulture nisu zaključavana, a posle tog događaja su počeli da ih zaključavaju. Svedoku nije poznato da je još neko ubio nekog zarobljenika osim ubistva koji je počinio Repić u opisanoj situaciji.

Na veliki broj pitanja predsednice Veća da li su zatvorenici fizički i psihički maltretirani, pretresani, ubijani, osim opisanog slučaja, svedok je odgovarao da se tako nešto nije desilo dok je on bio u smeni. Takođe je svedočio da niko od njegovih kolega iz drugih smena nije ništa rekao o nekom maltretiranju zatvorenika. Svedok smatra da je hrana za zatvorenike bila dobra i da je bilo dovoljno.

Komentar:

Uopšte, osnovna karakteristika iskaza ovog svedok da se ništa ne seća, da ništa ne zna i da vremenski ne može da odredi ni jedan događaj. Ne zna, kada je Repić pobio te ljude, ne zna koliko su još zatvorenici ostali u logoru, ne zna da li je to bilo za Bajram ili Vidovdan, ne zna ni za jedno drugo fizičko zlostavljanje zatvorenika u svojoj smeni niti je čuo da se tako nešto dogodilo u drugim smenama.

Fond za humanitarno pravo